

דברי הכפר

מי נהר / עידן רייכל

מי נהר זורמים
הבט
אלו הם ימי חיך
הם מימי חיך
נשטפים בזרם
שמתחיל עם גשם ראשון

מי נהר זורמים
הבט
אלו הם פלגי המים
שיגיעו אל מדבר גווע
עם השקט שיבוא

גם אם אשתה את כל הים
הוא לא ירווה את צימאוני
לעוד יום קרוב אליך
לעוד יום בזרועותיך"

גיליון מס' 2552 י"ט בשבט תשע"ט * 25 בינואר 2019

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

**בצער רב ובכאב גדול
אנו מודיעים
על פטירתו בטרם עת של**

אורי גולן

ז"ל

**ומשתתפים בצערם של
פנינה רעייתו, רות אימו,
נורית ורמי אָחיו.
ילדיו; אמיר אייל ועינב,
וכל בני המשפחה**

שלא תדעו עוד צער

אורי

אני אחותו הקטנה של אורי, 4 שנים מפרידות בינינו. גדלנו שנינו בלינה המשותפת של הקיבוץ הישן, ולכן לא הספקנו ממש לשחק ביחד או לריב לפעמים כמו שעשו ילדינו ועושים הנכדים שלי היום. נפגשנו מידי יום לשעות ספורות בחדר ההורים, ולמעשה לא זכורה לי אפילו מריבה אחת בינינו. אבל לא רק בגלל הלינה המשותפת לא רבנו. אלא גם כי אורי היה ילד טוב ירושלים, ומתרחק ממדון ומריב.

הוא היה מן חנון כזה, משקפופר בתקופה שהמשקפיים לא היו אופנתיים במיוחד, ברוך כשרונות לימודיים, אומנותיים וטכניים, משקיע בלימודים, אהוב על כל המורים ועל החברים.

עשר שנים אחרי נולד רמי שהיה תמיד התינוק שלנו. היינו שנינו מעין הורים שניים בשבילו.

המוסיקה בחייו היתה עניין מרכזי וחלק בלתי נפרד מאישיותו. המורים שלו עלו על הכישרון המוסיקלי הזה, וסבא מוטל וסבתא לילי קנו לו אקורדיון לבר מצווה.

כך הוא הפך לאקורדיוניסט של הקיבוץ. שום יום עצמאות או חג שבועות לא יכול היה להתקיים בלעדיו. אורי עמד תמיד במרכז מעגל הרוקדים, גבוה (בעיני בכל אופן) אוחז בגאון באקורדיון האדום שלו, האצבעות רצות בקלי קלות על פני הכפתורים השחורים והקלידים, מפליא לנגן כל שיר ולאחר לו בדיוק את הליווי הנכון. ואני קצת הערצתי אותו והתגאיתי באחי המוכשר, וקצת יותר התקנאתי בו.

מיד אחרי מלחמת ששת הימים נסעו הורינו לשליחות בפריס. רמי ואני נסענו איתם, ואורי, נשאר פה חייל בודד במשך שנתיים, ואומץ אצל מופתי ופנינה ליפשיץ. ליבה של אמא נקרע, ואני חושבת שאורי אולי לא ממש סלח להם על מעשה זה. אבל הוא בלע והכיל את המצב כי ככה הוא היה, איש שלום גם כשמדובר בעלבון צורב.

מלפני הצבא כבר היו לו לא מעט חברות ומחזרות, ישראליות ומתנדבות מחו"ל, אבל הוא בחר לבסוף בפנינה, האחות השכירה של הקיבוץ. הם ואנחנו – גבי ואני, התחתנו בחתונה משותפת באותו היום.

אורי היה בן אוהב ודואג. הוא טיפל באבא בחוליו ועזר לו ככל יכולתו. הוא דאג לאמא עד יומו האחרון, התקשר אליה יום יום והתייחס אליה ברוך בעדינות ואמפטיה. הוא דרש ממני לשתף אותו בכל מה שקורה אצלה ובכל מהלך הקשור אליה.

אבל מסתבר שירשנו כולנו גנים קרדיאולוגים בעייתיים. לפני 15 שנים, בדיוק שנה אחרי התקף הלב הדרמתי של רמי, שצער ממנו ב 14 שנים, עשה לנו

אורי חזרה גנרלית לקראת מה שהתרחש לפני שלושה ימים. גם הוא חטף התקף לב בשעה שהיה לבדו בביתו בציפורי. אז היתה זו אמא שהצילה אותו, כשהבינה בטלפון שמשהו נורא קורה לו והזעיקה את מד"א אליו.

ליבו נפגע קשה וספג נזק בלתי הפיך. מאז, הוא חי, למעשה, על זמן שאול. אלוהים ריחם עליו, והוא ופנינה קבלו עוד 15 שנים מלאות, בהן זכו לראות את אמיר אייל ועינב מתחתנים, ליהנות ביחד מהנכדים ולעזור בגידולם. הם הספיקו לטייל בכל קצוות תבל ועד האזורים הנידחים ביותר בעולם. תמיד דאגתי שמשהו ייקרה לו אי שם רחוק מאוד. אבל באורח פלא הוא תמיד חזר משם שלם ומאושר.

עד מוצאי שבת האחרון, כשחזר שמח ומסופק לביתו החדש בתל מונד, אחרי מסיבת יום הולדת 90 נפלאה ושמחה, שערכנו לאמא במפגש. אורי שר במסיבה עם אייל ועינב, ניגן בגיטרה ונראה בריא לגמרי. בסוף השבוע הזה הוא הספיק לראות ולהיפרד מכל המשפחה כולה ועד הנכדה האחרונה.

לא קל להיפרד מאח אהוב וטוב לב כמו שהיה לרמי ולי, ועוד יותר קשה להיפרד מבן כזה, כמו שקורה עכשיו לאמא שלנו. אבל אם יש נחמה אחת היא הידיעה שהוא לא סבל יותר משתי דקות. לא כל אחד זוכה למות ככה.

אורי תמסור את געגועינו לאבא שמחכה לך למעלה.

ואמא, לך אני מאחלת שתמשיכי להיות חזקה בשבילנו ובשביל כל המשפחה, שאוהבת אותך מאוד.

נורית אורן (גולן)

אבא שלי

אני לא מוכנה עדיין לחיים האלה בלעדיך.

תמיד היית איש של אנשים .
חם, קסום, ומופלא, שמפיץ אור ומשלח חיוכים לכל עבר, ובכל מפגש משרה
נועם וחמימות.

כל כך פתוח. מצחיק. מלא שמחת חיים וסקרן. מן מגנט כזה, שמתחברים אליו
באופן מיידי.

תמיד נכון לעזור. לכל אחד.
מישהו שבאמת מקשיב ומתעניין.
איש שיחה מבריק. עם ידע עצום באינספור נושאים.

אהבתי כל כך את השיחות והפלפולים שלנו עד השעות הקטנות של הלילה .
היית עקשן כמו פרד ותמיד היית בטוח שאתה צודק. ובדרך כלל גם לא טעית...

אבל אולי אפילו יותר מזה, היית איש של מוזיקה .
מהרגע שפקחת עיניים בבוקר ועד שעצמת אותן בלילה היית עטוף במוזיקה.
ועטפת בה גם אותנו .

אני חיה ונושמת כל יום את הפסקול של חיך.

כל משפט בשיחה איתך היה לוקח אותך בריחוף לאיזה שיר שמיד התחלת
לפזם.
ואחריו עוד אחד. ועוד אחד. ועוד.

וגם ניגנת. על כל כלי נגינה אפשרי. בקלות כזאת שתמיד עוררה בי קנאה .

בזכותך למדתי גיטרה. אבל לי זה לא בא בקלות...

היית אלוף בזיהוי שירים מהתו הראשון שמתנגן, ואהבת לשחק איתנו ב"הכה
את המומחה" כדי לזהות שירים שמתנגנים ברדיו ולהכיר את הזמרים .
אני ממשיכה את המסורת הזאת עם המשפחה שלי.

לימדת אותנו לשרוק. מנגינות שלמות. ולקרוא אחד לשני בשבילי הקיבוץ
בשריקה שהיא רק שלנו. משפחת אורי גולן. השריקה שלך עוברת מדור לדור
וגומעת כל מרחק.

היית אבא-מורה בכל רמ"ח איבריך. לימדת אותנו לקרוא. ולכתוב. לשחות.
ולרכב על אופניים. חשבון. ולשון. ואנגלית. ותנ"ך. טבע. ומדעים. ולפעמים

אפילו עשית בשבילנו את שיעורי הבית (כלומר בעיקר בשביל אמיר ואייל...)
הלוואי ואצליח להיות אפילו קצת מההורה המדהים שהיית לי.

האהבה שלך לאמא היתה כל כך עוצמתית. במשך כל חייכם המשותפים, כמעט
50 שנה, הבאת אותה לכדי ביטוי מידי יום ביומו, במחוות קטנות ובמחוות
גדולות .

הסתכלתי עליך בהערצה. וידעתי שגם אני לא אתפשר על פחות מאשר אהבת
אמת לחלוק איתה את חיי.
גידלתם אותנו באהבה. שלושה ילדים. ואני חושבת שבסה"כ יצאנו די בסדר .

זכיתם לאהוב יחד 7 נכדים, שמאוהבים בך עד מעל לראש .

לגבע ולילי, הילדים שלי, שמור חיוך מיוחד, וניצוץ מיוחד בעיניים, לסבא אורי
האהוב והנערץ.
אני לא מאמינה שלא תהיה איתנו יותר כדי לחוות איתם את כל הרגעים
המשמעותיים וגם השטותיים.

אבא. היית, ותמיד תהיה, האור של המשפחה שלנו. עמוד האש בראש המחנה.

ועכשיו, "כמו ענן תתגשם, מעל חלקת שדה ריקה, ותביא לרגבים את הבשורה
הירוקה."

שמור עלינו מלמעלה יא שטותניק,
ואנחנו נשמור כאן על אמא ואחד על השני בעזרתך.

אני אוהבת אותך כל כך,
וידעת שהכאב האדיר שמפלח לי את הגוף כרגע לא יעבור
והגעגוע רק ילך ויתגבר

עינב בתך

Saba uri

Your patience, your wisdom, and your love will always fill the hearts of our family.

I will never forget nights that we spent hours discussing anything and everything. If something interested us, it interested you and you were willing to talk about it for hours.

Your warm smile and your warm hug could comfort everyone. I wish I could have just one more hug.

I wish so much that you could teach my children the way you taught me the way you showed me. You knew how to be curious and question life. To know so much and to still be so humble. To notice a person across the room who looked like they needed help and to be the first to approach them and see what's wrong. Quietly and comfortingly. Every time you were in a room there was a sense of peace that you created around you. And I promise you Saba uri I promise you there is no way that my children and my children's children will know what an amazing man you were

Saba you will be in my heart and my thoughts always. I love you Saba

הנכדה הבכורה גבי, בתו של אמיר

To my dearest Saba Uri,

As I sit here looking for the words to say— it seems that there aren't enough to describe how remarkable you are. When I close my eyes I can feel your wide eyes and your loving smile patiently listening to every single word. I don't know anyone else in the whole entire world who had your ability to sit with absolutely anyone and make them feel as though they were the only person that existed in that moment. As we sat together only a few days ago discussing our favorite riddles I discovered something that I never knew about you. As a little girl you would sit me with me and ask questions about the world and everything around us, you taught me how to question and how to look and appreciate the world around me. But what I never understood was that little did I know you knew all the answers, but you didn't care. You were the smartest guy in the room but it never mattered to you. You cared the most about sitting with your granddaughter and seeing the world through my eyes. You sat with patience and a never ending curiosity. You taught me how to search for truth in everything. Saba uri, you are the greatest most gentle, kind hearted man I have ever known I don't know what life will look like without you. But what I do know is that one day when I sit with my kids they will know about your beautiful wide eyes, and your loving heart. Saba uri, I love you and I will Miss you terribly .

מאיה בתו השניה של אמיר

אורי, אוריקאריה, אאוריקה יקר שלי,

13שנים אנחנו מכירים .

13שנים שבהן ביליתי איתך ועם פנינה, יותר מכל אחד אחר מחוץ למשפחה הגרעינית שלי .

13שנים שאתה אבא, חבר, מדריך, וסבא לילדים שלי .

במהלך השנים האלה היית לי יחיד ומיוחד. הראית לי מה זה להיות אדם ששמח בחלקו, הראית לי כמה עזה יכולה להיות האהבה, איתגרת את הסבלנות שלי בשיחות עומק מתמשכות ובחוסר ותרנות, הצלת אותי ממצבים מביכים, כולל עם רכב הרנו של סבא ז'ק שהוֹרֶשֶׁת לי (שלימים נקרא סער).

סיפרת בדיחות והצחקת אותנו ובעיקר את עצמך, לימדת אותי על מהות הוויתורים במערכות יחסים, בחנת את היכולת שלי להישאר פרקטית, דאגת שדברים שאתה אומר לא יפגעו בי, קראת לי רגישה. עשית מיליון שטויות וחדת המון חידות, תיקנת לנו כל דבר שהתקלקל בבית, הקסמת את כל החברים שלי , הצבעת עם האצבע הלא נכונה, הרמת את המשקפיים על האף רק בדרך שלך, הראית לי עד כמה אפשר לאהוב מוזיקה, ואפילו נתת לי כמה שיעורים במפוחית .

אבל יותר מכל - לימדת אותי מה זה לאהוב את הנכדים שלך . גם להם לקח רק שניה להתאהב בך. גבע, שהתייפחת תוך כדי שהחזקת אותו מיד אחרי הלידה, היה מחייך חיוך מיוחד ששמור רק לך. כל פעם שראה אותך, היה שואל מתי כבר סבא אורי יבוא .

גבע, שבילית איתו שעות על הקלנועית כדי לראות את הפרות של אודי, את הכבשים, העזים, והסוסים של ציפורי. גבע, שחיבקת וניחמת כשהיה צריך, ששמרת עליו מכל פגע, שכעסת עלינו כשניסינו לחנך בדרך שונה ממה שאתה היית עושה, שהרגשת שהוא שלך כמו שהוא שלנו. שפשוט אהבת אותו אהבת אמת .

לפני שנה בערך "תפסתי" אותך מסתכל עליו עם דמעות בעיניים ושאלתי אותך מה העניין. וסיפרת שהסתכלת אל העתיד ושאתה יודע שלא תזכה לראות אותו מתחתן. אני כמובן השתעשעתי ואמרתי לך שהרי זה כ"כ ברור שעוד תהיה בסביבה, ושגבע יבוא רק אליך לטכס עצה באותו היום . כמה טעיתי ...

היית סבא כל יכול גם ללילי. רק בת שנה וכבר זיהתה בך את הניצוץ המיוחד הזה. לילי, שאוהבת את הידיים שלך יותר מכל. לילי, שבכל פעם שאתה בסביבה מחפשת להגיע רק אליך לשחק ולהשתתות. לילי, שהיה לך מגע רך ונעים רק בשבילה .

אני לא מאמינה שהיא לא תזכה לבלות איתך יותר זמן. רק המחשבה הזאת מפלחת כאב בגוף. זה מרגיש ריקני .

אורי - אף אחד לא יוכל למלא את החור שאתה משאיר מאחור.

תודה שהיית חלק מהבית שלי וחלק מהלב שלי כל השנים האלה. תודה שהיית ועודך בשבילינו - אור .

שלך, אֵלָה.

זוגתה של עינב.

אורי אהוב שלנו

איזה עולם מבולבל והזוי...
רגע אחד אנחנו חוגגים יחד יום הולדת לסבתא רות האהובה, ורגע אחרי אנחנו
באבל על לכתך.

אני לא מאמינה שאני עומדת כאן ונפרדת ממך.

היית חלק כל כך משמעותי מהחיים שלנו, מהחיים של הבנות, מהחיים שלי.
אבא, בעל, ובן למופת
כל כך אוהב ותומך.
סבא מושלם
הכי הכי טוב בעולם
חם מהחלומות

תמיד שם בשבילנו ...
תמיד בכל מה שרק היה צריך.
מביא איתך לכל מקום אור ואהבה, שמחה, מנגינה, וסבלנות אין קץ.

אני זוכרת שפגשתי אותך בפעם הראשונה, וחטפת צרבת מטורפת מהדג
החריף שהכנתי לכבודך, ולמרות זאת החמאת לי עליו בלי סוף...

תמיד פירגנת מכל הלב. על כל דבר.
אפילו על זה שאני סוגרת את המדיח עם הרגל...

בשבילי, אורי יקר, מעבר לכל אלו היית חבר טוב.
יכולתי לדבר איתך על כל דבר, לבכות, לצחוק, להתייעץ ולכעוס בלי חשש.
זכיתי בענק להיות חלק מפרק בחייך.
אזכור ממך תמיד רק שמחה, שירה, הנאה, אהבה, סבלנות, כייף וחברות
טובה.

מבטיחה שנשמור על פנינה טוב טוב, וננסה למלא את החלל העצום שאתה
משאיר בחייה. בחיינו.

מקווה שאתה כבר למעלה עם המלאכים, שר ומנגן ושכיף וטוב לך שם.

אוהבת אותך כל כך אורי, לא מאמינה שכל זה אמיתי
תהיה לנו חסר בכל רגע בחיים

תנוח לך בשלום ושמור על עצמך

ליאת גולן, אישתו של אייל.

אורי איש יקר וקסום

עם ניצוץ בעיניים
 חיוך על השפתיים
 ושיר בלב .
 גיטרה ביד,
 גבע על הידיים
 משחק, מלמד, שר ומקריא
 מעשיר בכל צעד ושעל.
 כמה צר לי על שלא הספקתי להיפרד ממך. להגיד לך כמה אתה מקסים. חיוני.
 חיובי. חייכני.

האור שלקחת מהעולם שלנו הוא גדול.

כל אדם שבא לקראתך, הקדמת עם חיוך ענק וקפיצה קלה ברגל...

אנו מבטיחים להשאיר אותך בחיינו
 ולנסות יחדיו לשמור את האור שלך אצל כל המשפחה.

גנית חודורוב, אמא של אלה - זוגתה של עינב
 (הסבתא השניה של גבע ולילי)

עינב יקירתי,

אין מילים לנחם ברגעים אלו של אובדן כה כבד.

מגיל אפס אנחנו יחד.

זיכרונות הילדות שלי שזורים בשלך. הוויות וחוויות של ילדות, נעורים ובגרות.

ואבא שלך, בדרכו הייחודית, המוארת, החמה, שם. לאורך הדרך... הקשר המיוחד שלך אליו הוא לא דבר של מה בכך. הוא נכח, הוא העשיר ותמך.

אבא שלך, היה לא עוד אדם. הוא היה נשמה מהלכת סביבנו. אדם חיובי, מלא חיים, תמיד מוכן לעזור לזולת ולתת. רואה את טובת האחר לנגד עיניו. אדם נבון, שקול, מוסיקלי ומלא אהבה.

החיבור שלו לגבע תמיד הדהים אותי, כמו נפש תאומה האחד לשני. אי אפשר היה להתעלם מהניצוץ בפניו כשהוא דיבר איתו. נכד ראשון אחרי נכדה ועוד נכדה... הגאווה נטפה ממנו.

ואז הגיעה לילי, ושוב, החיבור המיידי והאהבה האינסופית.

זכיתי לשבת לצד גבע אתמול בערב ופשוט לבהות בו, אוכל ארוחת ערב בתאבון. וחשבתי לעצמי כמה ברת מזל אני שניתנה לי האפשרות הזו, לשבת ולהתבונן בגבר הקטן הזה. התמלאתי צער על כך שנלקחה מסבא אורי האפשרות הזו, פשוט להתבונן ולהתענג על נכדיו... כמה פשוט... אך כבר לא.

ליבי איתך יקירה שלי, חברה בלב ובנפש.

כאבך, כאבי.

אין מילים לנחם. הצער כבד ובלתי נתפס.

עם זאת, נוכחותו המוארת כאילו עוד כאן, ועושר הזיכרונות והרגעים הייחודיים, ללא ספק ילוו את צעדיך תמיד ויישרו אור ואהבה על המשפחה כולה.

אוהבת את כולכם,

שיפי, בשם כיתת חרוב-

נגינת האקורדיון והגיטרה, ההומור, והחיוך הנצחי של אבא שלך,

ילוו אותנו בזיכרונות ילדותינו תמיד.

אנו כואבים בכאבך ובאובדן הקשה של המשפחה כולה, ומחבקים אתכם מקרוב ומרחוק.

אורי

הידיעה ב 01:30 בלילה היכתה אותי בשוק. חשבתי שאני חולם, אבל הקול של פנינה היה ברור.

כמה שעות לפני כן ישב אצלי בבית ושאל אותי שאלות מעצבנות. לא הראה שום סימני מצוקה. אותו אורי גולן...
מסתוריות הן דרכי האל

הכרתי את אורי בצבא, והוא בעצם הארכיטקט של המציאות שלי היום.

אדם איכותי להחריד.
יסודי, מסודר ומתוכנן.
מעולם לא שמעתי אותו צועק או כועס.
תמיד בחר בדרך הפשרה, וניסה להסביר במתודיקה מוזרה כל תופעה.
איש נעים הליכות, חבר, ורע.

יהי זכרו ברוך

בני גולדברג

אורי

אורי גולן (גולני) הלך לעולמו.
גולני, שם חיבה שנתנו לו כשהיינו ילדים,
גולני ידידי היקר כלכך, איננו עוד.

להגיד שקשה לקבל את זה זה רק מילים, להרגיש את הכאב הזה, שלא נראה את האדם היקר הזה יותר, זה המקום שבו אני נמצא.
אם לתאר את גולני במילה אחת הייתי אומר..... זה להיות...גולני; עולם ומלואו.
פילוסופיית חיים כנה ופשוטה שבאה ישירות מהלב.
אני יכול להגיד ללא שום ספק, שהוא מילא את התפקיד הזה מעל ומעבר וכולנו הרווחנו מהיותו חלק מחיינו.

עכשיו שהוא לא איתנו יותר, אני יכול לתאר לעצמי שהנשמה היפה שלו מרחפת מעלינו איפה שהוא שם למעלה והיא ממשיכה לייצג, ולהזכיר לנו לעולמים את האיש הזה, שקראנו לו גולני.

באהבה.

דני נמלי

אורי יקירי

מיום ראשון אני חיה בתוך חלום בלהות.
מנסה להתעורר ממנו ולא מצליחה.
מי היה מאמין שאתה, הינוקא, תיפרד מאיתנו לנצח, כל כך צעיר ובפתאומיות.
כמו שכתב ביאליק "היה איש ואיננו עוד".

הרי בכל זאת 9 שנים מפרידות בינינו. ותמיד קיווינו שבבוא היום אתה תספיד אותנו... והנה אני עומדת כאן היום ועדיין לא מאמינה שזה אמיתי. שאתה נקבר היום בכפר הנשיא, הקיבוץ שבו נולדת, גדלת, הקמת משפחה, ואליו אתה שב היום. קיבוץ שכל כך אהבת. אמנם עזבת אותו פיזית לפני שנים, אבל הקיבוץ לא עזב אותך מעולם.

אורי אנחנו המשפחות חולקים חברות של שנים רבות. מאז אילת ומשם לאורך כל הדרך. חברות חמה, אוהבת, תומכת, עם הרבה רגעי צחוק. ונכון, לא חסרו ויכוחים במפגשים שלנו, אבל תמיד ברוח טובה. כולנו בתוך תוכנו ידענו, שאתה מתווכח לשם הויכוח. זה היה מעצבן לפעמים אבל באותה המידה חמוד. כי האמת שקשה היה לכעוס עליך, אדם שתמיד חיוך של טוב לב על שפתיו. איש חכם, רגיש, מנומס, תמיד מוכן לעזור. בעל, אבא, וסבא מדהים. ובעיקר - חבר אמיתי. ובאותה המידה עקשן, עם תמימות של קיבוצניק של פעם מחד, ועם דרישות אוריות טיפוסיות מאידך.

חיפוש בית היה מבצע לא פשוט בכלל, כי לאורי היו מספר דרישות שעליהן לא התפשר :

1. בית שבו השמש תזרח מהכיוון הנכון.
 2. בית חד קומתי עם גינה - חובה !
 3. בית עם חדר למוסיקה ולכלי העבודה.
- לא מתפשר ולא מתעצל ללכת ימים. ושבעות. לבדוק פוטנציאל של בתים.

כמה יחסרו לנו המפגשים ליד שולחן האוכל... תמיד היתה לך מילה חמה על טיב האוכל .
ובכלל... מפגשים של אהבה וחברות אמיתית, בלי טיפת רוע.

מאחלת לך שימתקו לך רגבי עפר הקיבוץ
ומבטיחה לשמור ולדאוג לפנינה, שיקרה לי כמות אחות. נדאג לה מכל הלב.

אתה אורי תמיד תהיה בינינו. ובתוכנו.
לך לשלום ושמור עלינו מלמעלה.
אנחנו אוהבים אותך

אברהם ולילית - חברים ותיקים וקרובים

נפרדים מאורי גולן

סיפור לידתו של אורי הוא חלק בלתי נפרד מסיפור הקמת המדינה, והקיבוץ. מעפיל, חלוץ, וציוני עוד בטרם נולד, במחנה המעצר בעתלית, בתחילת יוני 1947.

את ההפלגה הסוערת, הקשה והמסוכנת בספינת המעפילים "לטרון", בה שירת אביו ז'ק כגדעוני, עבר עטוף ומוגן כעובר ברחם אימו. כך גם במשך חודשים במחנה המעצר בקפריסין. הוריו חזרו לארץ באמצע מאי 1947, ופחות משלושה שבועות לאחר מכן נולד אורי. הוא נקרא כך לכבוד אורי גורן, מפקד ה"לטרון". (מרגה גורן יושבת כאן איתנו.)

ילדותו שלובה בכל הפרקים של הקמת הקיבוץ: כתינוק בכפר בלום ובחדרה, וכילד כאן בכפר הנשיא. ילדות בחינוך המשותף, שאורי כינה אותה לימים "היינו שפני הניסיון של היצירה מיוחדת במינה הזאת", ועבר, במילים שלו, "סידרת חינוך ארוכה ונוקשה ביותר", ביחוד בבית הספר היסודי, כאשר אדם לימד וחינך את כיתות אריה וצבי בו זמנית. אורי סיכם במילים "יצאתי ממנה בשלום – ועם מטען מגוון מאד להמשך החיים!"

חלק בלתי נפרד מילדותו הייתה הלינה המשותפת, בה נלחמה רות בכל כוחה, עד שהוחלט על מעבר ללינה בבתי ההורים; אך אורי לא זכה לישון בבית ההורים.

בצילומים מהימים ההם בולט אורי כילד מתוק עם תלתלי זהב, מבט נבון, רגיש וחושב, ומשקפיים שמעצימים את הבעת החוכמה.

אורי, מכיתת צבי, למד לנגן על אקורדיון, וליווה בשמחה ובכישרון חגים רבים, ערבי שירה, ריקודי עם, ועוד. תרומתו לחיי התרבות הייתה אדירה.

בגיל 18 התקבל עם כל בני ובנות הכיתה לחברות באופן אוטומטי, כפי שהיה מקובל בימים ההם.

בצבא למד אלקטרוניקה, ושירת בצה"ל כמדריך בבית הספר הטכני של חיל האוויר. לאחר השיחרור ב-1970 חזר למשק והצטרף לצוות ה"בריות" (בריות הדגים).

כאן פגש את פנינה - "אחות יפהפיה שהגיעה אלינו ועד מהרה הפכה להיות אשתי".

אחרי החתונה עברו עם אמיר לאילת, ושם הצטרף למשפחה אייל. לאחר שאורי החליט ללמוד מחשבים בטכניון, עברו לגניגר, שם עבדה פנינה כאחות.

ב-1977 חזרה המשפחה לקיבוץ, ועיבב נולדה. אורי עסק בהוראת מחשבים ב"עמק החולה". לאחר מכן עבד במשק כמנהל החשמליה, ניהל את פרוייקט הבניה של שכונת הצאן, והיה מרכז ענפי השירותים. במקביל ניהל גם את ועדת השתלמויות (לימודים ארוכים, שאז דרשו תכנון ואישור של הקיבוץ), ואף היה רב"ש.

לאחר ששלושת הילדים בגרו ועזבו את הקן, עברו אורי ופנינה למושב ציפורי, שם הקימו בית יפה. לאחרונה עברו לתל-מונד, כשהם נהנים מגידול הנכדים ומחוויות הגיל.

ידענו שאורי היה חולה לב מזה שנים, אך נדהמנו וכאבנו את הליכתו הפתאומית, כל כך בלתי צפוי. הלב לא מעכל.

נחמת מה אולי נוכל לשאוב מהידיעה שאורי הספיק להשתתף במסיבת יום ההולדת ה-90 של אמו, רות (תבדל"א), שערכה המשפחה המורחבת, ממש ערב הליכתו מאיתנו.

רחל גינת

דוד אלמן

ללא מילים !!!

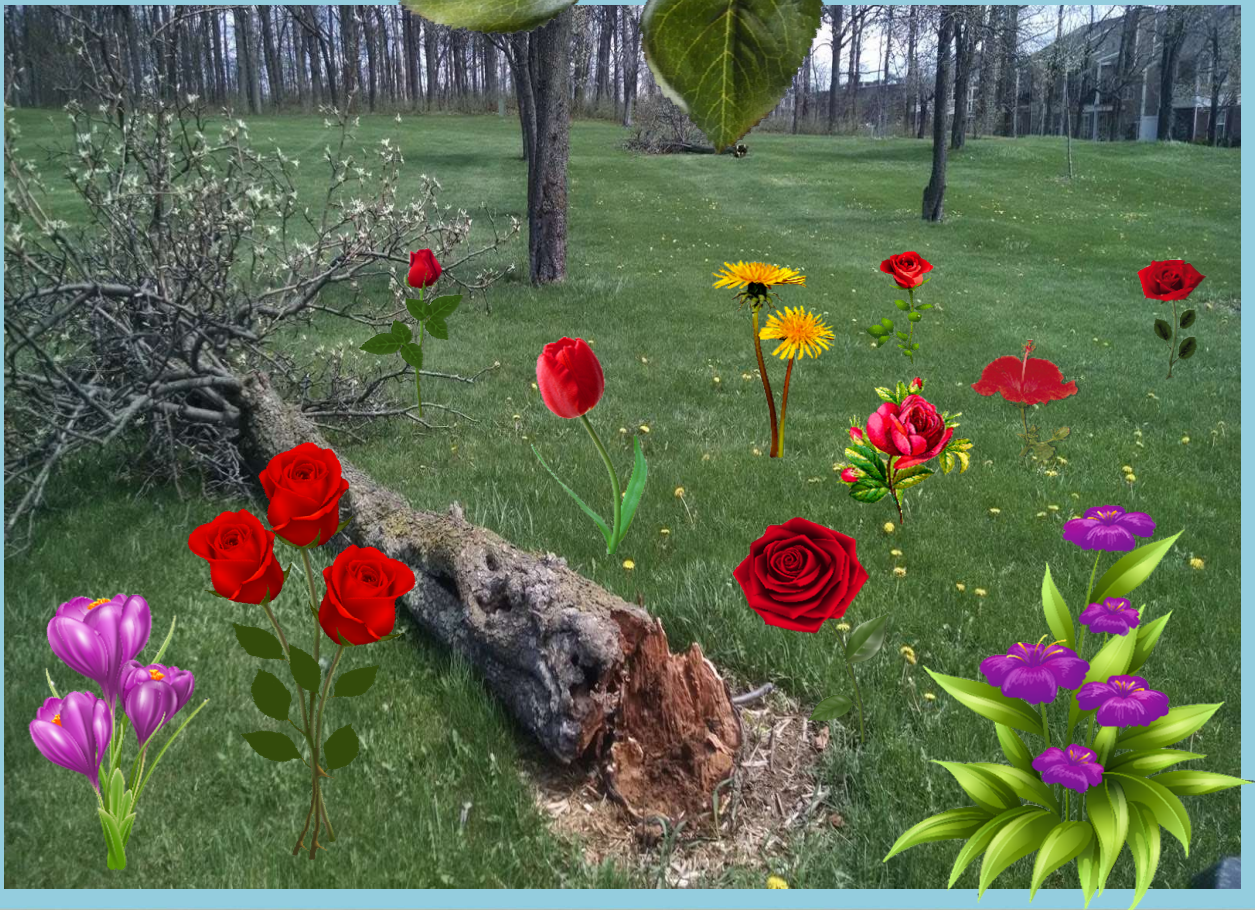
ללא מילים !!!

דוד אלמן

דוד אלמן

ללא מילים !!!

חברים יקרים,

איכשהו לא הצלחתי לכתוב את הטור שלי היום. על אורי גולן ז"ל נאמר כל כך הרבה, שלא יכולתי להוסיף משהו מקורי. לכן, אסתפק הפעם בהודעה שלהלן, ותודה וסליחה לכל הקוראים שמגיבים ומעירים, זה בהחלט מחזק.

ערב שיחה פתוחה עם ארז עם ריטה.

הפגישה נדחתה לשבוע הבא 29.1.19 בשעה 20.00 במועדון. להתראות!

תמר

בא לי להאיר / טומי עמית

יפה עשתה יהודית להעלות את סיפור הקשר שלנו עם חיים וייצמן, כי כך קיבלנו את השם שלנו. לא פעם שאלו אותי על איזה נשיא נקרא קיבוצנו. ראשית המגעים עם לשכתו התקיימו, כי רבים ממייסדינו היו ילידי העיר מנצ'סטר, שם עבד וייצמן במשך שנים רבות. אז היגיע לנו הכבוד הזה, אבל האם הגיע לנו להיות שומרי חדר הזיכרון שלו? מסופקני... אנחנו הרי יודעים שכדי להזיז או להחזיק משהו צריך "משוגע" לדבר. זה לא היה לנו. היינו עסוקים בדברים אחרים, והזנחנו את הנכס הזה. אישית לא אצטער אם זה יעבור למקום שיש לו אמצעים לעשות את זה כמו שצריך.

ואוסיף עוד פירור היסטורי. לויצמן היה בן, מיכאל, טייס בחיל האוויר הבריטי, שנפל במלחמת העולם השנייה. הוצע שיוקם בית תרבות על שמו כאן, אצלנו. בטכס רב רושם, בהשתתפות וורה וייצמן וגם נספח התרבות מהשגרירות הבריטית, נורתה אבן הפינה למבנה זה--- ונשכחה. נדמה לי שרק אני זוכר איפה אבן הפינה הזאת הייתה. אבל אותו נספח תרבות אמר במעמד זה מילים כדורבנות: כשנשאל מה דעתו על החלוצים האלה שאין להם מים או חשמל והם חושבים על בית תרבות, הוא ענה: בטח! סדר עדיפות נכון! או במקור
Of course, FIRST THINGS FIRST

חגיגות השבעים הרחק מאחורינו. אינני יודע מה המשמעות המיוחדת של המספר שבעים. אני מקווה שתהיינה עוד הרבה חגיגות לציון יובל זה או אחר. בידיעה מלאה שמצבנו הכתיב במידה רבה את צורתה הצנועה של החגיגה, אני מקווה שבפעם הבאה שיוחלט על חג יובל זה או אחר, ייראה כפרנו האהוב אחרת. שמדרכות יתוקנו, שגדרות ייושרו וייצבעו כמו גם מעקות ועמודי ברזל. שיישם תכנון כפרי ברמה מתקבלת על הדעת. שגם החצרות הפרטיות והמופרטות כל כך, יטופלו בידי בעליהן כדי לבטא גאוות היחידה כחלק מהפנים המשותפות שאנחנו נראה לאורחים הבאים לחגוג עמנו...שלא לדבר על מה שאנחנו רואים בעצמינו במראה.

אני כותב את הדברים בנימה של תקווה אבל גם בצער. שמעתי כמה מן התגובות של בני המקום שגדלו פה = ודי לחכימא ברמיזא---

בתוך עמודים רבים של דו"חות מההנהלה הסתתר משפט קטן ומפתיע. במשפט זה צוין שהפחתת הפנסיה המשולמת אחרי קביעת הרשם, היא בגדר הלוואה. הלוואה?? דווקא מהפנסיונרים?? ומדוע אחרים (!) הגרים פה, עובדים פה ונהנים משרותי הקהילה, הם לא ילוו הלוואה כדי לחלץ אותנו מהמצב וכספם יוחזר כשיוטב מצבנו הכלכלי.

יחידה אזורית לאיכות הסביבה אצבע הגליל

21 ינואר 2019

ט"ו שבט תשע"ט

לתושבי המועצה שלום ,

בשנים האחרונות השימוש בתנורי / קמיני עץ לחימום בתים הפך לאחד מגורמי- תלונות הציבור הנפוצים ביותר בין תושבי המועצה בתקופת החורף.

תושבים רבים מתלוננים על ריחות רעים, קשוי נשימה, בגדים ספוגי ריח ומעל לכל על נזקים בריאותיים ע"פ הבנתם, בהתאם למידע שידוע להם. בפועל אנחנו יודעים כי נזקים בריאותיים כאלו ואחרים, נגרמים למי שמפעיל תנור לשריפת עץ בביתו ולמעשנים הפסיביים, שהם שכניו ברחוב. יש פה פגיעה בבריאות, באיכות החיים, ותחושה של רבים הסובלים כתוצאה מפעילות של מעטים בשכונה הקיבוצית.

התחיקה הארצית והמקומית לא נותנת מענה סביר לנושא זה, אולי בעתיד תחודד התחיקה ותתקבל החלטה לנסות ולהחמיר בנושא זה גם ברשויות עצמן.
עד אז אנו פונים אליכם בבקשה:

הימנעו עד כמה שאפשר משימוש בתנורי עץ. העדיפו עליהם כל דרך חימום אחרת (בעדיפות מוחלטת לחשמל ולגז), לטובת בריאותכם, בריאות שכניכם, ותחושת החברות והאחריות ההדדית בין תושבים ביישוב כפרי.

במידה ובכל זאת ממשיכים להשתמש בתנורי עץ, אנא קראו באתר המועצה את ההנחיות לשימוש בתנורים תקינים, תצורות העץ הפחות מזיקות וארובות תקניות, על מנת להפחית את הנזק לכם ולשכניכם. קישור למאמרים הרלבנטיים תמצאו **כאן וכאן**.
נשמח לעמוד לרשותכם להסברים ולאיתור בעיות בכל פניה.
בברכה,

צוות היחידה הסביבתית

יחידה אזורית לאיכות הסביבה אצבע הגליל

כתובת: מועצה אזורית הגליל העליון, ד.ב. גליל עליון 1210000

טל': 04-6816638 / 04-6816339 | אתר: www.galil-elion.org.il | דוא"ל: sviva@galil-elion.org.il

מועצה אזורית הגליל העליון | מועצה אזורית מבואות החרמון | מועצה מקומית יסוד המעלה

אירועי ט"ו בשבט - כולם מוזמנים!!

יום ו' 25/1 במועדון

18:45 יתקיים Potluck בסימן ט"ו בשבט.

20:00 הרצאה של דרור ארצי בנושא 'צילום בטבע שלנו'

20:30 מעגלי שיח בהובלת הש"ש של השומר החדש

שבת 26/1 בחוות השומר החדש (ליד התלתון)

10:30 התכנסות, פעילות בחווה

11:00 סדר ט"ו בשבט

11:30 יצירה, פיתות בטאבון, מוסיקה ופעילות בחווה

12:00 יציאה לנטיעות

נשמח לראותכם,

ועדת תרבות וצוות ט"ו בשבט

משולחן העורכת

שְׁעַל כְּרֶחֶק אֶתָּה נּוֹצֵר, וְעַל כְּרֶחֶק אֶתָּה נּוֹלָד,
וְעַל כְּרֶחֶק אֶתָּה חַי, וְעַל כְּרֶחֶק אֶתָּה מֵת.

מסכת אבות פרק ד' משנה כב

לתוך עובדות חיים אלה, שעל כרכך, נמסכת בכל זאת בחירה אחת חשובה.
מתוך בחירה, באהבה גדולה אתה יוצר לך זוגיות, בונה לך בית, משפחה.
שם אתה שם את כל יהבך. לבך, פרנסתך, ערכיך, שאיפותיך לעולם טוב יותר.

בתוך הדבר הענק הזה שנקרא חיים; ישנם ימים טובים של אושר, ימים של
קושי עצב וכאב. ימים של שמחה גדולה. ולעיתים, שבר.

וימים באים, ואתה לפתע מתחסר. ואתה מתחיל ללמוד לקבל ולחיות עם הגוף
והנשמה שלך, שחסרים כל כך את החלק האהוב והאוהב, שבחרת לחיות איתו
את חייו. עשרות שנים של ביחד. זה נעשה הרגל, שנעשה טבע.

השיר הזה של עידן רייכל, לא מדבר על אם קשישה שבנה הלך לעולמו טרם
זמנו, לא על אובדן משמעותי של בנים ונכדים, שאיבדו אבא, סבא אהוב. לא על
אח ואחות שאיבדו אח יקר ואהוב, ולא על חברים שאיבדו חבר יקר.

אם תלך / עידן רייכל **השיר הזה מוקדש לפנינה באהבה.**

אם תלך מי יחבק אותי ככה
מי ישמע אותי בסוף היום
מי ינחם וירגיע
רק אתה יודע

ואם תלך למי אחכה בחלון בשמלה של חג
שיגיע, יחבק אותי ככה, כמו שאתה מגיע

כשתלך לשמש אצא, בשדה המוזהב, בוקר וערב,
ירח יאיר את פני שחולמות כל היום רק עליך

וכשתבוא תישא אותי בשתי ידיך, משדה לנהר,
תרחוץ את פני ותגיד לי מילים
כמו שרק אתה יודע.

אורי שלנו, לא נשכח אותך

